

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa: **K. Š.**, v dovolacom konaní zastúpeného JUDr. V. K., advokátom so sídlom v M., proti odporcovi: **N.**, so sídlom v M., IČO: X, v dovolacom konaní zastúpeného JUDr. I. Š., advokátom so sídlom v M., **o obnovu konania**, vedenej na Okresnom súde Martin pod sp. zn. 5C 187/2007, o dovolaní navrhovateľa proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline zo dňa 27. novembra 2008 sp. zn. 9 Co 359/2008, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a**.

Odporcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Martin návrh na obnovu konania uznesením zo dňa 27. júna. 2007 č. k. 5C/187/2007-53 zamietol. Navrhovateľovi uložil povinnosť zaplatiť odporcovi náhradu trov konania v sume 6 624,-Sk na účet právneho zástupcu odporcu JUDr. I. Š. do 3 dní od právoplatnosti uznesenia.

Dospel k záveru že nie sú splnené podmienky na obnovu pôvodného konania, pretože mal za jednoznačne preukázané, že listinné doklady, na ktoré sa odvoláva navrhovateľ v návrhu na obnovu konania, mal vo svojej dispozícii aj v priebehu základného konania, tieto mal k dispozícii aj MUDr. G. takže jeho vyjadrenie zo dňa 1. 7. 2007 je totožné s vyjadrením, ktoré sa nachádza na č.l. 105 základného spisu a nejde o žiadnu novú skutočnosť v konaní. O trovách konania rozhodol podľa ustanovenia § 142 ods. 1 O.s.p. a odporcovi, ktorý mal v

konaní úspech a uplatnil si trovy konania, boli priznané trovy právneho zastúpenia za 4 úkony právnej pomoci po 1 466,-Sk a 4 x režijný paušál po 190,-Sk.

Krajský súd v Žiline na základe odvolania navrhovateľa uznesením z 27. novembra 2008 sp. zn. 9Co 359/2008, potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa vo výroku ktorým bol návrh na obnovu konania zamietnutý, vo výroku o náhrade trov prvostupňového konania, uznesenie okresného súdu zmenil tak, že odporcovi náhradu trov prvostupňového konania nepriznal, a zároveň odporcovi nepriznal náhradu trov odvolacieho konania.

Odvolací súd zhodne s názorom súdu prvého stupňa dospel k záveru, že nie sú naplnené zákonné dôvody pre vyhovieť návrhu na povolenie obnovy konania. Mal za to, že prvostupňový súd vykonal vo veci dostatočné dokazovanie a vyvodil z neho správny záver. O trovách konania rozhodol odvolací súd s prihliadnutím na okolnosti konkrétneho prípadu, keďže sa jednalo o uplatnenie nárokov z pracovného úrazu, ako i na okolnosti na strane účastníkov konania (navrhovateľ spĺňal podmienky pre oslobodenie od súdnych poplatkov, u odporcu sa jedná o právnickú osobu), a preto dospel odvolací súd na rozdiel od prvostupňového súdu k presvedčeniu, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa v zmysle ust. § 150 ods. 1 O.s.p. a preto napadnuté rozhodnutie prvostupňového súdu v tejto časti zmenil a odporcovi náhradu trov prvostupňového konania nepriznal, i keď mal vo veci plný úspech. Z tých istých dôvodov potom odvolací súd nepriznal odporcovi ani náhradu trov odvolacieho konania (§ 224 ods. 1 O.s.p.).

Proti uzneseniu odvolacieho súdu podal dovolanie navrhovateľ. Navrhol napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 241 ods. 2 písm. c) O.s.p.) ako i z dôvodu, nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia (§ 241ods.2 písm. b/ O.s.p.).Namieta, že v dôsledku toho je naplnený aj dovolací dôvod podľa § 237 písm. f) O.s.p.). .

Nesprávne právne posúdenie podľa dovolateľa spočíva v názore súdov, že ním predložené nové dôkazy v konaní na obnovu konania nie sú zákonným dôvodom na obnovu konania, bez toho aby to podrobne a logicky zdôvodnili, tak aby boli napadnuté rozhodnutia zrozumiteľné, určité a preskúmateľné. Nepreskúmateľnosť rozhodnutia spočíva v tom, že súdy sa vo svojich uzneseniach nevysporiadali s tým, prečo nový dôkaz považovali za

nespôsobilý privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci pre navrhovateľa. Súdny to síce konštatujú, ale logicky nezdôvodňujú. Pri hodnotení dôkazov namietal postup najmä odvolacieho súdu, ktorý sa podľa jeho názoru vysporiadal veľmi stručne a s ostatnými tvrdeniami sa nevysporiadal vôbec. V tejto súvislosti vidí rozpor rozhodnutí oboch konajúcich súdov so zásadou prijatou judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej spravodlivosť nielenže musí byť poskytovaná, ale musí sa tiež javiť že je poskytovaná.

Odporca sa k dovolaniu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) ktorý je zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), skúmal bez nariadenie dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) najskôr či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré ním možno napadnúť.

Z ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. vyplýva, že dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol uznesením. V zmysle § 239 O.s.p. platí, že proti uzneseniu je dovolanie prípustné, ak je napadnuté zmeňujúce uznesenie, ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.) na zaujatie stanoviska; dovolanie však nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c) O.s.p. Dovolanie je prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a) odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b) ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c) ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky. Citované ustanovenia neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, o znalečnom, tlmočnom a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákomom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením.

V danom prípade dovolanie smeruje proti uzneseniu, ktoré nevykazuje znaky ani jedného z uznesení uvedených v ustanovení § 239 O.s.p.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnúť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie), neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie podmienok prípustnosti dovolania smerujúceho proti uzneseniu, ale sa zaoberal aj otázkou, či podané dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (rozsudku alebo uzneseniu) odvolacieho súdu, ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a) až g) tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, prekážku vecí právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom).

V danej veci tieto nedostatky a vady konania neboli dovolacím súdom zistené. Dovolateľ v dovolaní uplatnil dovolacie dôvody v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 písm. c) O.s.p. tvrdiac, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení a v zmysle § 241 ods. 2 písm. b) O.s.p., pričom inou ním tvrdenou vadou je nepreskúmateľnosť rozhodnutia odvolacieho súdu. Pod námietku nepreskúmateľnosti treba zahrnúť jeho argumentáciu, že sudy nižších stupňov nedostatočne vysvetlili dôvody postupu v konaní a dôvody rozhodnutia a že odvolací súd sa dôsledne nezaoberal jeho odvolacími dôvodmi ako i skutočnosť že nereagoval vo svojom rozhodnutí na všetky ním navrhnuté dôkazy. Dovolací súd nezistil prítomnosť tejto vady. Napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zodpovedá zákonným požiadavkám, odôvodnenie je jasné, zrozumiteľné a obsahovo zohľadňujúce všetky podstatné námietky uvedené v odvolaní.

Čo sa týka dovolacieho dôvodu v zmysle ust. § 237 písm. f) O.s.p. najvyšší súd nezistil pochybenie zo strany prvostupňového a ani odvolacieho súdu. Pod odňatím možnosti pred súdom konať treba rozumieť taký závadný procesný postup súdu, ktorým v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odňala možnosť pred ním konať a uplatňovať procesné práva, ktoré sú mu priznané za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv a oprávnených záujmov. O procesnú vadu v zmysle tohoto ustanovenia ide len vtedy, keď súd

neumožnil účastníkovi vykonať v priebehu konania práva priznané mu Občianskym súdnym poriadkom, a to najmä právo predniesť (doplniť, či dopĺňovať) svoje návrhy, vyjadriť sa k rozhodným skutočnostiam, k návrhom na dôkazy a k vykonaným dôkazom, právo označiť navrhované dôkazné prostriedky, právo so súhlasom predsedu senátu dávať v rámci výsluchu otázky účastníkom (svedkom) a právo zhrnúť na záver pojednávania svoje návrhy, vyjadriť sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci (čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, ako aj § 101 ods. 1, § 117 ods. 1, § 118 ods. 1 a 3, § 123, § 126 ods. 3, § 131, § 211, § 215 O.s.p.).

K námietkam odporcu uvedeným v dovolaní, že odvolací súd nesprávne postupoval tým, že sa nevyporiadal s novými navrhovanými dôkazmi, pri hodnotení dôkazov nevysvetlili čo bolo preukázané a z akého dôvodu, teda súd nesprávne vyhodnotil výsledky vykonaného dokazovania treba uviesť, že zmysle § 132 O.s.p. dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci. Nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je vadou konania v zmysle § 237 O.s.p. Pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne. Zároveň treba dodať, že nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je samostatným dovolacím dôvodom ani vtedy, keď je dovolanie procesne prípustné – vid' § 241 ods. 2 písm. a/ až c/ O.s.p. a táto skutočnosť ešte sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p.

Podľa názoru dovolateľa, odvolací súd mu odňal možnosť pred súdom aj tým, že vec nesprávne právne posúdil. Treba preto uviesť, že ustanovenie § 237 písm. f/ O.s.p. odňatie možnosti konať pred súdom výslovne dáva do súvislosti s faktickou činnosťou súdu a nie s jeho právnym hodnotením veci zaujatým v napadnutom rozhodnutí. Právnym posúdením veci súdom, spočívajúcim v aplikácii hmotnoprávneho alebo procesného predpisu na zistený skutkový stav vyjadreným v rozhodnutí, sa vo všeobecnosti účastníkovi neodníma možnosť uplatnenia jeho procesných práv v zmysle citovaného ustanovenia (vid' R 43/2003 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 50/2002 uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 1/2003). Právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je v rozhodovaní Najvyššieho súdu Slovenskej republiky síce všeobecne považované za relevantný dovolací dôvod, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (vid' § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), zároveň je ale zhodne zastávaný názor, že (ani prípadné) nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov samo o sebe nezakladá zmätočnosť

rozhodnutia a procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (viď napríklad rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 102/2004, sp. zn. 2 Cdo 282/2006, sp. zn. 3 Cdo 174/2005 a sp. zn. 4 Cdo 165/2003).

Nakoľko prípustnosť dovolania žalovaného nemožno vyvodiť z ustanovení § 239 a § 237 O.s.p., odmietol Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie podľa § 243b ods. 4 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c) O.s.p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým uznesením odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

Náhradu trov dovolacieho konania odporcovi nepriznal, pretože si ich náhradu neuplatnil.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie: Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok

V Bratislave 29. júna 2011

JUDr. Jana B a j á n k o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť :
Hrčková Marta